

Barcelona, 6 de desembre de 2018

ANY XI núm.

464

Beatificació dels 19 màrtirs d'Algèria

Vides al descobert

Els objectius de les càmeres s'han endinsat al convent dels caputxins d'Arenys de Mar. Un equip de la productora Animaset, dirigit per Jordi Roigé, ha passat cinc dies al recinte per realitzar la captura d'imatges i registrar converses amb els protagonistes. El pretext, la celebració de 400 anys de presència caputxina a la població del Maresme. El resultat, un documental magnífic, titulat *Caputxins, 400 anys a Arenys*, que no es perd en viarany secundaris, sinó que aconsegueix la complicitat de l'espectador sense buscar-la. No es tracta d'efectuar un retorn nostàlgic al passat, sinó de posar unes quantes vides al descobert, endinsar-se en les seves motivacions, detectar-ne els impulsos evangèlics. Sense ficció, perquè no la necessita. Tot flueix amb naturalitat.

Espiritualitat, vida fraterna i missió s'entrellacen de manera creïble. Vides encarnades, al centre de la qual bateja la presència misteriosa del transcendent. S'hi afirma amb senzillesa i sense immutar-se que la pregària és la seva primera feina. Com el perfume d'un flascó que no es veu, però que penetra en l'ambient. Una fraternitat joiosa, sense edulcorants, allunyada d'idealitzacions que enganyen. Posar-se al davant de les càmeres és una tasca que, malgrat la manca d'experiència, realitzen amb encert gràcies al fet que no es fingeix ni es vol aconseguir adeptes. Només comunicar una experiència personal. Una pinzellada excel·lent de la vida religiosa avui. Com en tota realitat humana, hi ha llums i ombres, però el seguiment de Jesús proporciona convicció i entusiasme. El convent d'Arenys compleix diferents funcions: casa de formació, vida pastoral i servei als pobres.

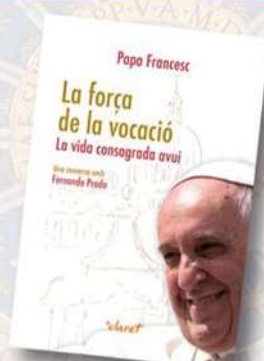

Tant de bo aquest documental de qualitat es pugui difondre per alguna televisió. L'afecte entre Arenys de Mar i els frares caputxins és mutu i bidireccional. Hi ha intervencions que interpel·len, que sacsegen del confort, que impulsen cap a nous horitzons. Jordi Roigé ha aconseguit un producte excel·lent, però ha comptat amb la col·laboració inestimable d'una comunitat de caputxins, l'encert de la qual rau a mostrar-se com són i a posar les seves vides al descobert.

La força de la vocació

L'Editorial Claret i URC us conviden a la presentació de:

Papa Francesc
**La força
de la vocació**
La vida consagrada avui
*Una conversa amb
Fernando Prado*

Dilluns 17 de desembre de 2018
19.00 h a la Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret
(C. Roger de Llúria, 5 Barcelona)

Hi intervindran:
Octavi Vilà, abat del Monestir de Poblet
Rosa Masferrer, vicepresidenta URC
Miriam Díez, directora de l'Observatori Blanquerna Comunicació,
Religió i Cultura

Els màrtirs d'Algèria

Qui no ha vist la pel·lícula de “De dioses y hombres”? Unes imatges d'un dels films millors de la història del cinema en temàtica religiosa. Una pel·lícula que ens porta a uns moments històrics trepidants i convulsos, en els quals monjos, religioses i religiosos van saber donar la vida per a l'Evangeli de Jesús. Cal veure que s'ha aconseguit poder celebrar una beatificació en un país muislumà, la qual cosa esdevé un bon signe. En el programa oficial també hi ha l'acollida a la Gran Mezquita, perquè també musulmans van sucumbir a grups radicals. Aquets nous beats i beates ens parlem de coherència, fidelitat, lliurament de la seva pròpia vida... En el fons, de martiri. Aquesta beatificació té uns elements excepcionals que no han de passar inadvertis.

El cinquè evangeli

El dominic Adrien Candiard, op, ha escrit “El cinquè evangeli”, que palesa la correspondència entre el germà marista Henri Vergès, un dels propers nous beats, i un musulmà Ahmed. Aquest text magnífic, traduït del francès al català, esdevé un exemple de diàleg interreligiós i de com l'amistat i la fe són ponts d'amor i de respecte. Una lectura i una reflexió que toquen el cor i que fan pensar en profunditat. El Sr. Francesco Agnello n'ha autoritzat la publicació a l'Horeb. Per entendre una mica millor el sentit de l'obra teatral, el text anirà precedit d'una biografia breu del germà Henri i d'una petita crònica de la seva representació a França.

Embenar les ferides

No podem passar de llarg la situació actual com si no succeís res. No podem viure en una bombolla allunyada de la realitat. Al nostre país, a casa nostra, estan passant coses molt greus. Som testimonis de injustícies flagrants, reconegudes fins i tot internacionalment. El crit del salmista ressona amb força extraordinària: “Qui s'alça a defensar-me contra els injustos?” (salm 94,16). La resposta és esperançadora: “Si no m'hagués defensat el Senyor, ja em veia en el silenci del sepulcre.”. Aquesta defensa del Senyor requereix la nostra pregària personal i comunitària. No resar públicament per una falsa equidistància palesaria que alguna cosa important no va gens bé. El Senyor defensa de les injustícies avui a través de la nostra veu, de la nostra denúncia, dels nostres braços, del nostre compromís. El bon samarità n'és un exemple. Estar al costat, mirar amb amor compassiu, embenar les ferides... i tot allò que estigui al seu abast. En resum, practicar la misericòrdia. L'existència de presos preventius per motius polítics està dinamitant solucions de futur. Cal saber escoltar el crit del salmista avui que s'expressa de diverses maneres. La vida religiosa sempre ha estat molt aprop dels marginats, empresonats, pobres, delinqüents... En aquest cas, no podem fer una excepció, perquè l'evangeli està per damunt de les qüestions ideològiques. Jesús va dir al doctor de la llei: “Ves i fes tu el mateix” (Lc 10, 29-37).

Lluís Serra Llansana

Festa de la Immaculada Concepció de Maria

MARIA IMMACULADA

Pinzellades dels 19 màrtirs d'Algèria

 sœur Angèle-Marie	 frère Célestin Ringard	 frère Michel Fleury	 frère Paul Favre-Miville	 sœur Bibiane
 frère Henri Vergès	 frère Luc Dozier	 frère Christian de Cherge	 sœur Odette Prevost	
 sœur Esther Paniagua	 sœur Candel Álvarez	 frère Pierre Clavier	 frère Jean Chevillard	 frère Christian Chessel
 frère Christophe Lebreton	 frère Alain Dieulangard	 sœur Paul-Hélène Saint-Raymond	 frère Charles Deckers	 frère Bruno Lemarchand

Programa

7 de desembre

- Arribada a Orà
- Vetlla pregària interreligiosa (cated.)

8 de desembre

- Acollida a la Gran Mesquita (9h)
- Beatificació (13h - 15h)
- Vetllada festiva « Pierre et Mohamed »

9 de desembre

- Possible sortida d'Orà cap a Alger, Tíbhirine o Tizi Ouzou.
- Visita dels llocs dels màrtirs
- Sortida des d'Orà (els que s'hi ha quedat)

10 de desembre

- Sortida des d'Alger

Introducció al logotip a la sortida aquí

1° – Germà Henri Vergès, germà marista

“En les nostres relacions quotidianes, apostem obertament per l'amor, el perdó, la comunió i en contra de l'odi, la venjança, la violència.”

2° – Germana Paul-Hélène Saint-Raymond, germaneta de l'Assumpció

“Havia donat, lliurat la seva vida a tots aquells petits i pobres que havia estimat apassionadament... La seva manera 'd'anunciar Jesucrist' en la societat musulmana significava, per ella, respecte a les creences dels altres, aprofundiment personal de la seva fe cristiana, exigència de vida segons l'Evangeli...”

3° - Germana Esther Paniagua Alonso; germana agustina missionera

“Ningú no ens pot prendre la vida perquè ja l'hem donada... No ens passarà res, puix que estem en mans de Déu... i si ens passés alguna cosa, continuaríem en les seves mans.”

4° - Germana Caridad Álvarez Martin; germana agustina missionera

“Estic oberta a allò que Déu i els meus superiors vulguin de mi. Maria s'ha mantingut oberta a la voluntat de Déu, tot i que, probablement, li hagi costat. En els moments actuals, vull romandre en aquesta actitud davant Déu.”

5° – Jean Chevillard; (Pare blanc), missioner d'Àfrica

“Me' torno cap allà (la Kabília) per donar-hi testimoni. Allí, puix que és casa meua, al costat dels meus amics berbers. Pel damunt de tot, si em moro, hi vull ser enterrat.”

6° – Alain Dieulangard; (Pare blanc), missioner d'Àfrica

“Ajudava als altres constantment, als Kabils, als més pobres, a la viuda i l'orfe, als seus professors, als voluntaris... Ho arreglava tot!”

7° – Charles Deckers; (Pare blanc), missioner d'Àfrica

“Les meves activitats posen en perill la meua vida, prou que ho sé. La meua vocació és aquí, m'hi quedo... Nostra Senyora d'Àfrica (un santuari) està exposat sempre a alguna actuació desassenyada. A nivell diocesà, pensem que la presència de l'Església és important, tant per a l'Església mateixa com per al país.”

8° – Christian Chessel; (Pare blanc), missioner d'Àfrica

“Ser testimoni fratern d'una Església per a una altra Església”. “Experimento la necessitat d'equilibrar la meua vida amb una dimensió més espiritual i amb quelcom de més senzill i vital.”

9° Germana Angèle Marie Jeanne Littlejohn; germana de Notre Senyora dels Apòstols

“Estem preparades. No hem pas de tenir por.” Només cal que visquem bé el moment present... La resta no ens pertany.”

10° – Germana Bibiane Denise Leclercq; germana de Notre Senyora dels Apòstols

“Va ser la gent mateixa que va demanar a les Germanes. Actualment ens demanen que ens quedem. Estic molt trista, em sento impotent davant de tants patiments, però sé que Déu estima aquest poble i tinc una gran confiança en Nostra Senyora d'Àfrica.”

11° – Germana Odette Prevost; germaneta del Sagrat Cor de Charles de Foucauld

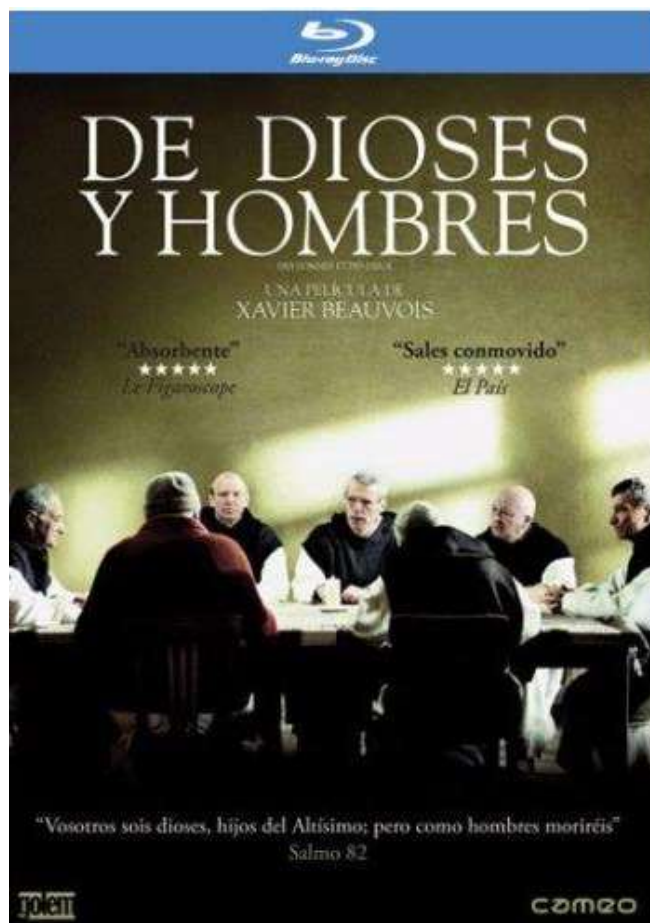
“He vingut aquí, no pel plaer d'abandonar el meu país, sinó perquè estimo aquest país, aquesta gent, a qui vull donar-ho tot, fins i tot la meua vida.”

12° - Germà Bruno Lemarchand; trapenc

“Soc sempre feliç amb la meua vida monàstica, feliç de viure a la terra de l'Islam. Tot se simplifica. Això és Natzaret amb Jesús, Maria i Josep ...”

13° - Germà Célestin Ringear; trapenc

“Oh Jesús, accepto de tot cor que la teua mort es renovelli, es compleixi en mi; sé que amb tu sortim del fons de l'abisme i proclamem la derrota del dimoni.”

14° - Germà Christian de Chergé; trapenc

“És cert que Déu estima els algerians i, sens dubte, ho ha volgut demostrar donant-los la nostra vida... Per cadascú de nosaltres, és un moment de veritat i gran responsabilitat, en aquests temps en què les persones que estimem se senten tan poc estimades. Tots estem aprenent gradualment a integrar la mort; en aquest do i amb la mort, (estan incloses) totes les altres condicions d'aquest ministeri de convivència que és un requisit de gratuïtat total.”

15° - Germà Christophe; trapenc

"Espero la victòria de l'Amor, l'única digna de ser VISCUDA. En tot el que passa, hi ha tants interessos, càlculs, mentides...L'oració s'imposa aleshores com un espai de gratuïtat..."

16° - Germà Luc Dochier; trapenc

"Què ens pot passar? Anar vers el Senyor i endinsar-nos en la seva tendresa. Déu és el gran misericordiós."

17° - Germà Michel Fleury; trapenc

"Esperit Sant Creador, digneu-vos a associar-me tan aviat com sigui possible -que es faci, no pas la meua voluntat, sinó la vostra- al Misteri Pasqual de Jesucrist, nostre Senyor, amb els mitjans que vós vulgueu, segur que Vós, Senyor, ho viureu en mi..."

18° - Germà Paul Favre; trapenc

"Què romandrà dintre de pocs mesos de l'Església d'Algèria...? I, tanmateix, crec que s'ha sembrat la Bona Nova, la llavor germina (...) L'Esperit està actuant, treballa profundament en el cor dels homes. Estiguem disponibles perquè pugui actuar en nosaltres a través de la pregària i la presència amorosa de tots els nostres germans."

19° - Mons. Pierre Claverie; dominic

"Ara és l'hora d'assumir la nostra part del patiment i l'esperança d'Algèria, amb amor, respecte, paciència i lucidesa." "M'han preguntat moltes vegades: ... Tornareu a casa vostra? Però on és la nostra casa? Estem aquí a causa del Messies crucificat: per cap altra raó i per ningú més! ... És qüestió d'amor."

Celebracions a França

Data	Lloc	Hora	Programa
Diu 2/12/2018	LIÓ Capella de l'Hôtel-Dieu	16h30	Les beatificacions en el context algerià (P. Christian Delorme)
Dis 8/12/2018	LIÓ – Catedral	13h30	Retransmissió de la celebració de beatificació a Orà
	PARÍS Capella ND des Anges 102 carrer Vaugirard – 6 ^e arr.	17h00	Obra teatral « Pierre et Mohamed »
Dv 14/11/2018	LIÓ – Catedral St Jean Bapt. (passar per la sagristia petita, a la dreta)	18h00	Trobada de delegacions (famílies religioses i diòcesi de Lió) amb la família espiritual de Carles de Foucauld
	LIÓ – Catedral St Jean-Bapt.	19h00	Eucaristia presidida pel Cardenal Barbarin amb els representants de les famílies religioses implicades i la delegació de la diòcesi de Lió a Orà, el 8 de desembre
Diu 16/12/ 2018	Abadia ND d'Aiguebelle	10h45	Eucaristia (amb Mons. Pierre-Yves Michel, bisbe de Valence)
		Dinar	Pic-nic (portat per cadascú)
		13h30	• Visita de l'espai Thibirine • Audició de cants sobre Christian de Chergé • Presentació sobre la beatificació (Mons. Jean-Paul Vesco, bisbe d'Orà) • Testimoniatge sobre el G. Henri Vergès (G. Alain Delorme)
		17h00	Vespres
	PARÍS Parròquia St Dominique C/ de la Tombe-Issoire – 14 ^e arr.	16h30	« Le Oui de l'Amour » (El Sí de l'Amor) - Celebració-evocació dels 19 màrtirs d'Algèria, especialment del G. Henri Vergès (Germà Marista) i la Gna. Paul Hélène Raymond (Germaneta de l'Assumpció)
Dj 20/12/2018	LIÓ Església St Luc (5 ^e arr.)	19h30	Presentació detallada dels testimonis (P. Bernard Janicot, a Algèria des de 1973)
Dis 22/12/2018	PARÍS	18h00	Celebració-meditació a partir dels textos dels màrtirs

	Catedral Notre-Dame	18h30	Eucaristia d'acció de gràcies , presidida per Mons. Michel Aupetit, arquebisbe de París, en presència dels bisbes actuals d'Algèria
Dm 8/05/2019	ESPIRA DE L'AGLY		Celebració

Celebració en honor dels 19 màrtirs d'Algèria Notre Dame de PARÍS

22 de desembre de 2018,

Extret dell fulletó publicat pels dominics amb el títol "Mons. Pierre Claverie i els seus divuit companys màrtirs d'Algèria".

Henri VERGÈS 1930 a 1994

Nascut el 15 de juliol de 1930, als Pirineus Orientals, Henri Vergès va començar el seu camí per la vida marista als dotze anys. Als vint-i-dos, pronuncià els seus vots perpetus com a germà marista. De 1958 a 1966, va ser Subdirector de novicis a Corrèze (Notre-Dame de Lacabane) i el 6 d'agost de 1969 va arribar a Algèria.

La seva vida apostòlica en aquest país passa per tres etapes: de 1969 a 1976, dirigeix l'escola Saint-Bonaventure a Alger; de 1976 a 1988, va ensenyar matemàtiques i francès a Sour-El-Ghozlane; a partir de 1988 va treballar a Alger, com a encarregat de la biblioteca diocesana, a la qual hi van assistir més de mil joves del popular barri del Casbah. Va ser assassinat al seu despatx el 8 de maig de 1994, a primera hora de la tarda, amb la germana Paul-Hélène.

En el seu funeral, el dijous 12 de maig, a la festa de l'Ascensió, el cardenal Duval va declarar: "Estimat germà, l'admirable germana Paul-Hélène era testimoni autèntic de l'amor de Crist, d'abnegació absoluta per l'Església i de fidelitat al poble algerià." Henri resumia així la seva experiència viscuda enmig de l'Islam: "... És el meu compromís marista el que em va permetre, malgrat les meves limitacions, d'integrar-me harmoniosament en un entorn musulmà, i la meua vida en aquest entorn, alhora em va fer adonar més profundament que jo era un cristià

marista. Alabat sigui Déu! " (Nadal de 1989).

El 1986, a Sour-El-Ghozlane, va escriure: "Paciència, calma i tranquil·litat. De la mateixa manera que el sembrador que sembra el gra a la terra i li dóna temps a Déu per fer el seu treball. Actitud essencial per a un educador: sobretot perquè no conec el ritme de desenvolupament de cadascun d'aquests joves. Déu simplement m'ha enviat a sembrar la llavor en un camp triat per ell; sembrar, doncs, tranquil·lament, i deixar-li a Ell el procés del creixement. Sense espantar-se per la presència de la creu, com a la vida del mateix Jesús. "

En la seva darrera carta al germà Christian de Xergé, de data 4 de febrer de 1994, Henri va escriure, tot pensant en un proper tema de Ribat: "En les nostres relacions quotidianes, ens posem obertament al costat de l'amor, del perdó, de la comunió contra l'odi, la venjança, la violència. En l'esperit de Ribat, ens hem d'interessar a promoure grups, per petits que siguin, d'oració i d'intercanvi entre homes de bona voluntat. Ens sentim propers als que, des de l'Islam, volen compartir el nostre compromís baptismal. Que el seu punt de vista i el nostre s'interpel·lin mútuament "

Aquestes línies es poden llegir com si fossin el testament espiritual del germà Henri. Al final de la pàgina 37, es pot llegir el següent text que, al meu entendre, no s'ha de prendre pas com una presentació del germà, tot i que revela la gran estima i proximitat del prior de Tibhirine cap a Henri:

"Jo estava personalment molt a prop d'Henri. La seva mort em sembla tan natural, tan coherent amb tota una llarga vida viscuda amb "normalitat". Em sembla que pertany a la categoria dels que jo anomeno "màrtirs de l'esperança", a aquells que no parlen mai amb paraules perquè és en la vida de cada dia on han vessat la seva sang. "

TESTIMONI DEL GERMÀ MICHEL VOUTE

El doble assassinat del 8 de maig de 2004 a la Casbah d'Alger ha estat com un altaveu per a la difusió a les xarxes socials de les figures de la Germana Paul-Helène i del nostre Germà Henri. No han estat, però, les bales que els ha matat, qui els ha convertit en sants, en testimonis de l'Evangeli, encara que el Vaticà els proposi demà mateix com a màrtirs de la caritat.

Jo, com a testimoni viu que em trobava al seu costat des de feia tres anys, afirmo que Henri Vergès vivia el camí de la santedat des de feia molt de temps abans. I és d'això que us vull parlar i donar el meu testimoni.

La seva santedat la trobava i la demanava sempre en la pregària i en la meditació assídua de la Paraula de Déu... així com en les seves llargues trobades, cara a cara, amb el Senyor en la seva oració de cada matí. Aquesta estona d'intimitat amb Déu carregava les seves piles per tota la jornada. I la desitjada Eucaristia,

buscada incansablement, dia rere dia, en capelles d'esglésies, li duïen el Viàtic del qual en sentia necessitat per caminar vers Déu i vers els seus germans. Aquí hi trobava Henri el seu equilibri humà, el seu dinamisme, una energia inesgotable, una gran pau interior, inalterable, inclús després d'accidents, de contrarietats, contratemps, actes dolorosos, repetits, amenaces, susceptibilitats, incomprendensions. Sempre disponible a tots els que trucaven a la seva porta, nit i dia, per a escoltar-los i a obsequiar-los amb un somriure. Ha semblat, rere les seves petjades, les flors de la pau i ha teixit una xarxa d'amistat en les seves relacions, entre els seus veïns, els seus companys de feina i els seus alumnes. Ha sabut donar força i coratge, amb dolcesa i humor, al seus interlocutors cristians i musulmans.

Ha sabut vèncer els seus límits humans:

.Amb un treball intens sobre l'estudi de la llengua àrab

.Adaptant-se als esdeveniments polítics: nacionalització i després arabització de l'ensenyament (ha hagut d'ensenyar el francès, i ha estat capaç d'ensenyar les matemàtiques en la llengua del país...)

.Reorganitzant totalment la biblioteca del carrer Ben Xeneb.

Ha hagut de vèncer les reticències dels seus col·legues europeus i d'alguns, de maristes a fi de continuar ensenyant en unes condicions difícils, precàries, perilloses.

El seu gran respecte per a tothom li ha permès comunicar-se senzillament amb tots i amb totes i de guanyar-se la seva simpatia. Ha sabut proposar un Projecte Educatiu viable i unir el seu equip de mestres i pares. Ha posat totes les seves capacitats per a construir aquest nou país que tant estimava: Algèria. Va saber viure el carisma d'una gran espiritualitat mariana de Marcel·lí Champagnat i la seva pedagogia estava imbuïda de "viure amb", mentre era un mestre respectat, temut, competent, admirat, dedicat, puntual i treballador. Però són, sobretot, les seves qualitats com a educador que hem de destacar: el contacte directe i senzill amb el jovent, la seva capacitat d'escoltar, el respecte per a totes les opinions, per a cada cultura i per a cada religió. Sabia treure, amb el seu cor i esperit, el millor de cadascú per a guiar i bastir el seu futur, per donar sentit a la seva vida. Ha fet dels seus estudiants honorables ciutadans. Sens dubte, segur que molts d'ells es devien plantejar l'interrogant: Per què ha vingut aquest estranger a donar tota la seva energia a la joventut algeriana?

En definitiva, què estava fent? Feia el be, sense fer soroll... Alguns li havien preguntat: Senyor Henri, per què has sortit del teu cel per venir al nostre infern?

-El Paradís no és pas on tu creus... es troba allà on intentem viure com a germans –els responia. Bella resposta corroborada pel seu exemple i les seves actituds.

Henri afegia, encara: "Creieu en el futur. El teu país està lluitant amb un naixement dolorós. Demà et pertany a tu".

La seva mort brutal és com un signe, una marca que signa la fi d'una vida ocupada. Retenim la seva proposta per a ajudar l'equip de "Ribat" a caminar:

"En les nostres relacions quotidianes abracem obertament l'amor, el perdó, la comunió contra l'odi, la venjança, la violència... Promovem grups, per petits que siguin, de pregària i de compartir entre homes de bona voluntat.

Germà Michel Voute, maig de 2004

Sobre «El quinto evangelio»

El pasado miércoles, 3 de agosto en Notre-Dame de l'Hermitage, hermanos y laicos participantes en el Capítulo provincial, y también hermanos y amigos venidos de los alrededores, asistieron a la primera representación de la obra titulada: «*El quinto evangelio, correspondencia de Henri Vergès*»

El título retoma palabras del Hermano Henri, pronunciadas diez años antes de su muerte y recordadas por el hermano Christian de Chergé, prior de la trapa Notre-Dame del Atlas, en Tibhirine: «Cristo debe irradiar a través nuestro. El quinto evangelio que todo el mundo puede leer es el de nuestra vida» (Cf. *Du Capcin à la Casbah*, p. 109). Durante una hora, el actor Jean-Baptiste Germain, asistido por el director de la obra Francesco Agnello, recitó el texto escrito por el hermano Adrien Candiard, dominico, autor de los diálogos de la obra «*Pierre et Mohamed*», obra que recuerda la muerte de Pierre Claverie, obispo de Orán (Argelia), y de su joven chófer, el 1 de agosto de 1996. Esta obra, creada para el festival de Aviñón en 2011, conoce un éxito duradero, con más de 650 representaciones.

Adrien Candiard, inspirándose en la vida y en los escritos de nuestro hermano Henri, ha imaginado el personaje de Ahmed, antiguo alumno de Henri en el colegio de Sour-El-Ghozlane. Ahmed, desde Damasco, donde trabaja como joven diplomático, establece relación epistolar con su antiguo profesor de matemáticas. A través de 7 cartas, 4 de Ahmed y 3 de Henri, los espectadores descubren los rasgos esenciales del religioso educador que fue el hermano Henri: su amor por los jóvenes, especialmente sus alumnos, un amor arraigado en el de Jesús y de María; su respecto hacia cada uno; su preocupación por acompañar a los más débiles; su disponibilidad alegre en el servicio a todos; su voluntad de diálogo; su amor al trabajo; su voluntad de inculturación (estudio del árabe y lectura del Corán); su estilo de vida sencillo y pobre; su deseo de ayudar a los jóvenes argelinos a amar a su país...

Durante la representación, la asamblea permaneció en estado de intensa atención en el patio Saint Joseph, marco ideal para este estreno. Un larguísimo aplauso tradujo la emoción calurosa de toda la asamblea, con un su gracias a Jean-Baptiste y a Francesco. Todo el mundo estaba como bajo el encanto y también el shock ante la calidad de un texto claro y fuerte, expresado con verdad, fuerza y sencillez.

El intercambio que siguió, entre los dos actores y el público, permitió a algunos liberar la emoción sentida y expresar su gratitud. Jean-Baptiste y Francesco nos dijeron cómo habían sido marcados por la profundidad de la vida religiosa de nuestro hermano Henri y por sus grandes cualidades como educador. Nos compartieron también que habían apreciado mucho la acogida en Notre-Dame de l'Hermitage.

Gracias al hermano Maurice, Provincial que acaba, por haber estado en el origen de esta realización. Es un buen regalo que ha ofrecido a su sucesor y a toda la Provincia. A partir de ahora, hay que desear que la obra alcance al mayor número de espectadores ya que es una herramienta de evangelización de los jóvenes y de los menos jóvenes. Nos recordará también, a través de la vida del hermano Henri, a los diecinueve mártires de la Iglesia de Argelia, cuya causa de beatificación fue introducida durante el gran jubileo del año 2000, el 8 de mayo, sexto aniversario de la muerte de Henri, por Monseñor Henri Tessier, arzobispo de Argel.

H. Alain Delorme

G. Adrien Candiard, op

EL CINQUÈ EVANGELI

Correspondència d'Henri Vergès

1.

Damasc, 17 de juliol

Benvolgut Henri,

Fa tres setmanes que em prometo a mi mateix cada dia que t'escriuré per anunciar-te la nova, sense trobar temps per fer-ho. La Zaynab va tenir un fill el 24 de juny, i heus aquí que ara sóc pare d'un magnífic petit Selim. La mare i el fill estan bé i jo, no me'n sé avenir de ser pare. Sé que, al cap i a la fi, és una experiència molt comuna. En tinc prou de passejar pels carrers de Damasc per veure milers d'homes i dones que han sigut criatures, que han tingut un pare i una mare, però em meravello que això em pugui passar a mi. Un miracle pot reproduir-se milions de vegades, es pot tractar d'un miracle molt comú, però no per això deixa de ser un miracle. A la Zaynab li fa gràcia veure'm tan entusiasta. Em diu que és perquè no he conegut el meu pare. És possible, però si aquesta desgràcia em permet veure millor avui les meravelles de la meva vida, almenys haurà servit d'alguna cosa. La Zaynab estava una mica trista perquè el nostre fill no hagués nascut a Algèria. Però era difícil tornar tan aviat, tenint en compte que ocupo la meva primera plaça diplomàtica des de fa només alguns mesos. No ets tu, l'estranger, que ens has ensenyat que qualsevol lloc on hom és estimat és una pàtria? L'hospital aquí estava molt bé, molt net. I ho confesso, jo em sentia tranquil pel fet que la meva dona no hagués d'afrontar els aldarulls que s'han estès per Algèria amb ocasió de les eleccions municipals. Em sentia tan trist veient els resultats!

Aquesta victòria dels extremistes dóna un caire estrany a totes les il·lusions que ha fet néixer, des de fa dos anys, la nostra "primavera democràtica". Però és potser una etapa necessària. Em nego a veure desaparèixer aquelles il·lusions que hem compartit. Recordes aquelles llargues discussions quan jo tornava a la biblioteca després de les manifestacions, i tu m'invitaves a la prudència? Tenies por sincerament per mi. D'ara endavant em toca a mi esperar que els extremistes no us molestin i que la vostra situació a Alger sigui bona. Espero que les forces democràtiques sàpiguen organitzar-se. Encara queda un any abans de les eleccions legislatives.

La victòria dels islamistes a les eleccions municipals crearà sens dubte una reacció necessària. No et vull pas escriure únicament per anunciar-te el naixement d'en Selim; voldria també donar-te les gràcies. El naixement del meu fill m'ajuda a comprendre el que m'has donat quan jo també tenia necessitat d'un pare. No enteníem gaire bé, al col·legi, com un francès, un cristià, podia trobar-se en aquest racó perdut de la Cabília per ensenyar-nos les matemàtiques. Deien que tu havies d'haver fet quelcom de molt greu per trobar-te castigat a Sour el-Ghozlane, tu que havies sigut director d'un col·legi a Alger. No ens imaginàvem que algú pogués acabar en els nostres altiplans, en aquests edificis on ens amuntegàvem per no haver-nos pogut quedar a la muntanya com els nostres avantpassats, si no fos per un càstig. Aquest personatge baixet i prim, sense família, que parlava l'àrab, tan lluny de la imatge del colon opressor del qual ens parlaven els nostres pares, ens intrigava.

No sé pas com t'ho has fet, a través de les teves immenses ulleres, per veure que es podia treure quelcom de mi. Amb catorze anys, jo no era un alumne dissipat, sinó més aviat un absent. No gosava ni tan sols vagarejar amb els petits brètols. Només somiava

que estava en un altre lloc. Hi havia tanta ràbia a dintre meu! Estava disgustat amb el meu pare perquè l'havien matat a la guerra tot just alguns dies abans de la independència que ell desitjava tant, i algunes setmanes abans del meu naixement: ell ho havia perdut tot, el seu país i el seu fill. Estava disgustat amb ell perquè no havia mort en el bon bàndol; amb prou feines li reconeixien el títol de màrtir, i la meva mare i jo no teníem gairebé res per viure. També estava disgustat amb ella pel fet d'haver complert tan malament la promesa que m'havia fet donant-me la vida, de no saber fer res més que empatxar-me, donar-me únicament àpats, pastissos i caramels.

El nostre petit apartament era lleig i jo envejava els meus avis que s'havien quedat a la muntanya amb els ramats. "No tindríem res per viure", em deia la mare. Com si 'visquéssim' en aquestes dues habitacions minúscules!

També estava disgustat amb el col·legi, que era tan lleig. No l'havien construït per a nosaltres, érem massa nombrosos en aquelles sales on calia amuntegar-se dos o tres al voltant de cada taula, no érem pas interessants, no hi enteníem res. Estava disgustat amb Algèria perquè ens tractava tan malament pel fet de ser cabilencs. També estava disgustat amb els francesos perquè havien matat el meu pare. I sobretot, estava disgustat amb mi mateix pel fet de ser aquest adolescent sense somnis, sense valentia i sense amics. No hi havia cap mena de revolta en mi: la ràbia l'havia buidada.

Aquest nano grasset i sense interès, que venia a classe mig adormit amb els ulls oberts, tu no el vas pas abandonar. Amb una paciència infinita, em vas fer tornar de mica en mica al món. Feies la impressió de creure que jo podia aprendre, que jo podia progressar, que el programa estava fet també per a mi. Em miraves i semblava que em veies sempre una mica més gran, una mica més fort del que jo era. Vaig acabar acostumant-me a aquesta mirada i no la volia desil·lusionar; em vaig esforçar per créixer una mica, per convertir-me en aquest noi intel·ligent que només tu semblaves veure.

No sempre ho aconseguia i recordo amb vergonya aquests deures que vaig copiar d'un company. El teu silenci i la teva decepció van ser el pitjor càstig. A partir d'aleshores, mai més no vaig estar temptat de fer trampes...

No vaig pas ser gaire bo en matemàtiques, ja ho saps. L'any següent, amb un altre professor, vaig fer el que vaig poder per tirar endavant. Però tu havies fet molt més que ensenyar-me el teorema de Pitàgores. Havies despertat en mi l'ambició, les ganes d'actuar i de perfeccionar-me; m'havies transmès, mirant-me, animant-me, renyant-me amb exigència algunes vegades, el desig de viure.

És el teu Déu o el meu qui et va posar en el meu camí? No ho sé. Però jo li demano que posi en el camí d'en Selim persones capaces de transmetre-li el mateix desig. La Zaynab t'escriurà, segurament, una paraula en la meva pròxima carta; de moment, descansa.

Amb amistat,

Ahmed

2.

Alger, 14 de setembre de 1990

Benvolgut Ahmed,

Moltes gràcies per la teva carta d'aquest estiu. La vaig trobar en tornant d'una estada reconfortant a França, amb els germans. Tot seguit vaig haver de preparar l'obertura de la biblioteca, en condicions una mica caòtiques. He arribat una mica tard per felicitar-te de tot cor per aquest bell esdeveniment! M'alegro amb tu, i tinc ganes de conèixer en Selim, quan tinguis ocasió de venir a Alger.

En el nombre de Dios, el
Compasivo,
el Misericordioso
Alabado sea Dios, Señor
del universo, el
Compasivo,
el Misericordioso,
el Rey del día del Juicio.
A Ti sólo adoramos
y a Ti sólo imploramos ayuda.
Dirígenos por la vía recta,
la vía de los que Tú has agraciado,
no de los que han incurrido en la ira, ni de
los extraviados.

“Al-Fatiha “

La situació política és una mica confusa. Ara mateix els islamistes, l'exèrcit i el FLN sembla que es puguin entendre per continuar un procés democràtic tranquil i respectuós envers tots; però l'endemà, una declaració d'un costat o d'un altre fa témer que només busquin l'enfrontament. Cal esperar, si no

amb optimisme, almenys amb confiança; i continuar treballant aquí, a Ben Cheneb, per

ajudar els joves de la Casbah i de Bab el-Oued a poder estudiar en bones condicions. Saps que la nostra biblioteca té ara mateix més de mil inscrits? Se l'ha de veure en el moment dels exàmens: totes les sales de la casa són plenes de joves, nois i noies, que han vingut a buscar la tranquil·litat que no tenen a casa seva. Sembla una immensa sala d'escriptura d'un monestir, estudiosa, aplicada, silenciosa. A principis de curs la situació és una mica més tranquil·la, però no cal que ens queixem: això deixa temps per ocupar-se una mica dels llibres que necessitaran, i que s'han de comprar, classificar, ordenar.

Estic emocionat llegint la teva evocació dels anys a Sour el-Ghozlane. Els dotze anys que hi vaig passar varen ser decisius per a mi. L'arribada no havia sigut fàcil: l'any anterior, les autoritats havien nacionalitzat les escoles religioses, particularment Sant Bonaventura, a Alger, de la qual jo n'era director. Era difícil veure desaparèixer tot d'una anys de treball en què jo havia procurat donar el millor de mi mateix, només per decret del govern. Però em van proposar aquest contracte d'ensenyament a Cabília, i he decidit veure-hi la voluntat de Déu.

No me'n penedeixo, ja que he fet un descobriment capital. Al principi del meu compromís en la vida religiosa, jo creia que el vot de castedat consistia a no estimar ningú. No ho deia així, naturalment, però l'amor que em semblava permès per a un religiós era tan abstracte, tan desencarnat, tan general, que no s'assemblava ni gens ni mica a l'amor: era un esperit de servei, generós, tant se val, però massa extens i potser massa còmode. Esforçar-se per fer el bé a la gent que ens envolta és una cosa molt bona, però insuficient.

Quan vaig arribar a Sour el-Ghozlane, lluny de la vida d'Alger, en aquests altiplans que em recordaven els meus Pirineus natal·ls (tu i jo som dos muntanyencs i aquest és potser el secret de la nostra complicitat), no hi vaig pas trobar únicament la solitud. La solitud, tan propícia a la pregària i a la intimitat amb Déu, sempre me l'he estimada. Però hi vaig trobar també l'aïllament. Sense cap més germà marista amb mi, al principi, a molts quilòmetres de la primera parròquia catòlica, privat de missa, em preguntava el sentit d'aquesta vida que jo passaria ensenyant les matemàtiques a alguns estudiants. Havia donat la meua vida per les matemàtiques?

Va ser llavors quan vaig decidir no solament servir-vos, sinó també estimar-vos. Estimar-vos, cadascun, no en general, sinó particularment, i no per ser bons o amables, sinó perquè vosaltres éreu dignes d'amor. Estimar-vos veritablement, no de lluny, no en teoria, sinó aprenent a conèixer-vos, interessant-me per vosaltres, corrent potser el risc de quedar decebut. No vaig trigar gaire a descobrir que aquest amor no era només cast, sinó que era l'únic mitjà de viure veritablement la meua vida religiosa seguint el Crist: el millor que jo us podia oferir no eren les matemàtiques, sinó un afecte sincer, fratern, que neix de Déu.

L'ensenyament només era la conseqüència d'aquest amor que jo m'esforçava a tenir a cadascun de vosaltres –i no a la joventut en general, o als joves d'Algèria en conjunt. En poques paraules, jo m'encarnava.

D'altra banda, això no era molt difícil. No eres pas tan terrible com dius; però sempre has sigut una mica jactanciós...

Aquest contacte amb vosaltres, els estudiants de Sour el-Ghozlane, m'ha tornat a donar una bona empenta. He comprès amb vosaltres que cada trobada era una trobada amb Déu, i li demano que no en perdi cap. Hi ha tanta gent per estimar! Aquí a la biblioteca, hi ha la Nora que es preocupa pels exàmens, i tot just hem començat el curs; hi ha en Mohamed que s'avorreix amb els estudis i ve a passar algunes estones esperant que trobarà finalment alguna cosa que l'apassioni; hi ha l'Amir que s'esforça, ingènuament, cada vegada, per convertir-me a l'Islam; hi ha en Souad que sempre vol ser servicial; hi ha la germana Paul-Hélène que ve constantment al meu despatx, fins i tot ara que t'escric, per buscar un llibre perdut. Hi ha tanta gent per estimar! Com és que la gent encara té temps per a altres coses?

Acabo la meva carta per anar a estimar-los una mica més concretament. La meva pregària fraterna us acompanya, Zaynab, Selim i tu.

Henri

P.D.: No estic pas totalment d'acord amb tu. Una pàtria, no és pas el lloc on som estimats, sinó més aviat el lloc on estimem.

3.

Damasc, 30 de juny de 1992

Benvolgut Henri,

T'escric tot trasbalsat per la notícia d'ahir. No puc entendre que hagin pogut assassinar el cap d'Estat. Tanmateix semblava que la calma tornava poc després de l'anul·lació de les eleccions. I heus aquí que ens encaminem de nou cap a la catàstrofe.

A l'ambaixada, avui, l'ambient era terrible. L'ambaixador s'ha quedat tancat en el seu despatx. I tots érem incapaços de treballar. Què vol dir representar un país el president del qual acaba de ser assassinat pels seus propis guardes de seguretat? I sobretot, tots pensàvem en aquells que hem deixat allà, que estimem, tenint mala consciència pel fet de viure'n allunyats. M'agradaria tant ser allà, per afrontar aquesta bogeria que s'estén sobre Algèria.

No acabo de creure que es pugui fer tot això en nom de l'Alcorà. Naturalment, no sóc pas ingenu, i no ignoro tot el que aquesta situació amaga com a intrigues, jocs de poder, d'ambició i de dominació, però malgrat tot, què hi té a veure amb això l'Alcorà? No puc oblidar que tu me'l vas fer llegir.

Te'n recordes? Acabaves d'arribar a Alger, perquè no volien cap francès a Sour el-Ghozlane. Jo em trobava a la capital des de feia dos anys, pels meus estudis de dret, i ens vam trobar al carrer, per casualitat. No m'havies oblidat, anys després dels deures de matemàtiques; de seguida em vas donar feina perquè us ajudés a acabar les obres de la biblioteca de Ben Cheneb de la qual acabaves de ser nomenat director pel bisbe d'Alger. Era una bella casa, però tu volies que fos realment bonica per acollir dignament els joves del barri. M'agradava aquest respecte que tenies per uns vaillets dels quals, en general, tothom es desinteressa. Tornava a tenir davant meu el professor atent i exigent del col·legi que m'havia agradat. Aleshores vaig venir per ajudar-vos en les obres. No me'n

penedeixo, ja que sense aquesta biblioteca, jo no hauria aprovat mai els exàmens i no seria diplomàtic avui en dia. Però sobretot, va ser en aquell moment quan ens vam fer amics.

Em sorprenia, els primers dies, veure't amb les mans en el ciment i en la pintura. Per a mi, un professor, un director havia de deixar les feines manuals als altres. Quan te'n vaig parlar, vares riure maliciosament i em vas dir, a la teva manera sense solemnitat, sense donar-te importància: "Aquesta paleta i aquest pinzell poden esdevenir la clau del paradís." Per a tu, ensenyar o treballar eren sempre una manera d'estimar-nos i de servir el teu Déu.

Però van haver de passar alguns dies abans que jo et fes preguntes sobre aquell Déu. Ja sabia prou que tenies un secret i jo sentia que es trobava aquí. Tenia ganes de comprendre. Aleshores et vaig dir que volia llegir la Bíblia. Em vas mirar una mica consirós, i vas marxar sense dir res. Vas tornar alguns minuts després i em vas posar un Alcorà a les mans. "Llegeix primer aquest llibre.

Intenta comprendre el que Déu vol per a tu. I si ho vols, en tornarem a parlar."

Encara no te n'havia tornat a parlar, però vaig llegir l'Alcorà del qual tants versets havien envoltat la meua vida sense que jo intentés tanmateix comprendre'ls. Finalment vaig començar a escoltar. Va ser en aquella època quan vaig esdevenir creient. Abans jo no era pas ateu; si m'ho haguessin preguntat, jo hagués contestat que era musulmà, sense vacil·lar; però fins aleshores, Déu era un estranger per a mi.

En aquells anys en què vaig anar a la biblioteca, Déu va esdevenir familiar.

No és estrany que m'hagi tornat més musulmà gràcies al contacte amb cristians? No ho sé i mai no he gosat preguntar-te sobre aquest tema. Però el que jo sé és que el Déu que he descobert no té res a veure amb aquell que invoquen avui els assassins.

Cuida't, Henri, i sigues prudent en aquesta Algèria que s'ha tornat boja.

Ahmed

4.

Alger, 28 d'agost de 1992

Benvolgut Ahmed,

Una vegada més la teva carta m'ha commogut profundament. La situació és molt insegura. Els programes d'ajuda alimentària han estat suspesos i la situació d'algunes famílies del barri és alarmant.

I a partir de l'atemptat de l'aeroport, està clar que les accions de guerrilla no apunten només a la policia o a l'exèrcit, sinó que els assassins ataquen també els civils. Tothom aquí viu amb por; jo, que volia talment compartir la vida dels algerians, vet aquí que comparteixo les seves angoixes.

No em sento especialment inquiet per mi mateix, però l'ambient no és gens favorable a acollir els estrangers. Conec prou Algèria per saber que és hospitalària i generosa. No és pas ella la que reconec quan davant meu les cares es tanquen i se senten insults (la gent no s'imagina, sens dubte, que els comprenc!). L'altre dia em vaig fer un tip de riure. Hi havia alguns adolescents davant la biblioteca. Veient-me sortir, em van cridar i em vaig apropar a ells. "Per què no torneu a casa vostra? No s'hi està més bé que aquí?" Els vaig preguntar quants anys tenien. "Quinze". – "Veieu, els vaig dir, no puc marxar: sóc més algerià que vosaltres. Fa vint-i-tres anys que sóc aquí. Com podria anar-me'n?" Crec que ho van entendre. Millor que el govern, en tot cas, que segueix sense contestar a la meva petició de naturalització, entregada diverses vegades! No em desanimo; però comprenc que tinguin en aquest moment altres motius de preocupació.

Recordo molt bé el moment que evoques. Amb la teva petició d'una Bíblia, m'havies agafat desprevingut i realment no sabia com respondre't. Sóc cristià, ja ho saps, i crec de tot cor que Jesucrist és el Salvador del món –fins i tot d'aquells que no creuen en ell. I

desitjo proclamar-ho ben fort al món sencer, perquè aquí hi ha una deu de joia inesgotable. Però no oblidava tampoc que sóc un hoste de la casa de l'islam. Un hoste en el qual confien, a qui envien una part de la joventut algeriana –i de cap de les maneres perquè jo els converteixi en petits cristians. No estaria bé aprofitar la meva autoritat d'educador o utilitzar la biblioteca com una trampa de conversions.

No he oblidat pas el jove de vint anys que eres en aquell temps. Estaves més segur de tu mateix i sabies el que volies. Però també confiaves en mi i, si jo hagués volgut engrescar-te en la meva fe, crec que m'hauries seguit. Ara bé, no vull que em segueixin. M'esforço per seguir el Crist, la qual cosa és ben diferent. Estic content de saber que això et va ajudar a trobar un camí cap a Déu. És, em penso, el millor que jo podia fer i, si no m'equivoco, espero que Déu s'espavili amb això.

Si ho vols, podem parlar de la nostra fe quan tornis a passar per Alger. Res no m'agrada tant com aquestes trobades entre creients. I tanmateix, no creguis que tinc molt per dir en aquest tipus de discussions. Hi ha cristians que saben parlar, i en tenim alguns a Algèria: el meu amic Christian, el prior dels monjos de l'Atles, o Pere, el bisbe d'Orà. Però crec que hi ha una altra manera de compartir la pròpia fe, que no és pas menys profunda, i intento seguir aquest altre camí –dir d'una altra manera que el Crist és el centre de la meva vida. Voldria que la meva vida fos com un cinquè evangeli, i que les persones que la miren poguessin prescindir de paraules per comprendre la joia del Crist, l'amor del Crist, la vida eterna.

Tanmateix, quan m'examino, n'estic molt lluny! Un dels meus germans ho deia prou bé: "Els anys ens transformen en vells, no en sants."

Saluda en nom meu la Zaynab i el petit Selim. Prega per mi, benvolgut Ahmed.

Amb el meu afecte fratern.

Henri

5.

Damasc, 25 de desembre de 1993

Benvolgut Henri,

Les notícies que ens arriben d'Algèria són alarmants, i no deixo de pensar en tu des que l'ultimàtum donat pels terroristes, demanant als estrangers que marxessin del país abans de l'1 de desembre, ha expirat.

Si t'he de ser sincer, no sé ni tan sols el que t'haig de dir. Hi penso contínuament i no aconsegueixo decidir. Et deixo, doncs, amb els meus dubtes. La Zaynab no en té cap: t'haig de dir que marxis, si t'aprecio. Ella té raó, és clar. Els assassins no fan bromes. Ja han matat.

L'altre dia, la mort dels dotze obrers croates a Tamesguida em va esgarriar, com a tothom. Pensava en tu i en els germans. No crec que el fet de ser homes de Déu us protegeixi molt de temps, ja que aquesta gent no coneix Déu, encara que pretenguin actuar en el seu nom. Aleshores has de marxar. No ho dubtis, has de marxar d'Algèria. Per una altra banda, tothom hi està d'acord: la Casbah no és segura; el GIA hi amaga molts seguidors. La biblioteca és un lloc conegut, simbòlic, fàcil d'atacar. Tu mateix ets conegut en el barri. Recordes el sobrenom que la gent t'ha donat i que t'havia fet riure tant: "el papa de la Casbah"? És temptador, per a un jihadista, matar un papa.

Quan penso en tot això, no entenc com puc dubtar, i vull dir-te ben fort que marxis, amb la teva petita maleta que no conté gairebé res, perquè tu has viscut sempre amb no res. Vés-te'n en un altre lloc a donar aquest amor que vols repartir, puix que aquí la gent ja no en vol. Protegeix-te dels degolladors i dels bojós.

I tanmateix, sí, dubto a dir-te tot això. Ja que si tinc por per tu, sé també el que fas. Si dirigissis un hospital o proposessis, com molts altres, ajuda humanitària, no tindria cap dubte i et diria que marxessis. Però sé que tu aportes molt més. Ets aquí per donar

testimoni de les teves raons de viure. No és d'això del que el meu país, el nostre país, té més necessitat, raons de viure?

Si calgués acceptar que gent com tu no tinguessin el seu lloc aquí, si calgués renunciar a tenir llocs com la biblioteca que permet a gent com jo de fer estudis de debò i de realitzar els seus somnis, aleshores no sé ben bé pas per què caldria que lluitéssim.

Heus aquí els pensaments que sempre van i vénen. Confio en tu: com sempre, sabràs triar com convé. Sisplau, sigues prudent. Si et necessitem, és viu!

Una abraçada de tots tres.

Ahmed

6.

Alger, 2 de maig de 1994

Benvolgut Ahmed,

Les teves cartes són sempre per a mi un motiu de reconfort, i l'última, encara que deixi veure la teva inquietud, no és pas una excepció.

De totes maneres, no t'inquietis més per mi, ja que jo mateix no ho faig. La qüestió de la marxa, per a mi, ni tan sols es planteja. No cal que triï. Vaig triar ja fa temps, el 1948, quan vaig donar la meua vida per servir el meu Senyor. La resta ja no em pertany. Ho veus, és ben senzill.

Continuo molt trasbalsat per l'horror del drama que destrossa Algèria. No deixo mai de pregar amb angonya per tots aquests germans algerians que Déu m'ha donat. Vull veure en aquest amor que tants musulmans tenen envers la Verge Maria, l'ajuda de la qual no m'ha faltat mai, un poderós signe d'esperança.

Torno d'un breu viatge a Tibhirine (tot i que l'arquebisbe m'ho havia formalment prohibit...), on viuen els monjos trapencs. Encara no coneixes el lloc, em sembla; t'hi hauré de portar la propera vegada que vinguis. Enmig dels vents de la muntanya, aquests monjos vetllen amb l'energia de l'esperança. He tornat a veure el meu amic Christian, la seva pregària, i hem parlat molta estona d'Algèria, de les nostres vides entregades, però sobretot del futur. Estem d'acord: el treball que hem endegat, el diàleg del cor i de l'ànima amb els musulmans que busquen Déu, és més urgent que mai. No hem pas de deixar creure que els únics vertaders musulmans són, avui, els qui porten barba i fusells. Aquesta trobada m'ha escalfat el cor. En aquests temps difícils, aquests moments de veritable comunió són, probablement, el millor que tenim.

La biblioteca acull cada dia centenars d'estudiants: els exàmens de batxillerat s'acosten. No es tracta, doncs, en absolut de tancar-la. Però em preocupo pel germà Michel Voute, de la meua comunitat, que torna cada vespre, a peu, de la Universitat. És un blanc fàcil.

Busco la manera de solucionar-ho sense impedir-li continuar els seus estudis.

La meva carta, que pretén ser tranquil·litzadora, t'alarmarà potser. Entén-me bé: no busco la mort. No la desitjo de cap manera. No sóc inconscient ni aventurer. Però ja he dit "sí", sí a tot, sí a tota la meva vida. Com el meu Senyor, que no ha estat pas alhora "sí" i "no", sinó que sempre ha estat "sí". He dit "sí" a Algèria, als seus joves, a les seves il·lusions.

Totes les meves joies en aquesta vida vénen d'aquest "sí" que no paro de dir al món, als qui Déu m'envia, a tot l'univers. Aquest és el meu únic secret a la vida: dir "sí", ser un "sí".

Això m'ha fet immensament feliç. Aleshores no vull pas començar a escatimar ara, a escollir el que m'agrada i deixar el que no m'agrada tant, com un nen difícil davant el seu plat.

Ja he dit sí a tot, d'antuvi.

Per la resta, creu-me, m'esforço per ser prudent. Com tothom en el barri, evito les sortides inútils. Però cal anar a comprar! Sense això, em moriria de fam, segurament, i tu no estaries gaire content...

Dóna'm notícies de la Zaynab i d'en Selim. Aviat tindrà dos anys! No em podries pas enviar una foto la pròxima vegada?

Que Déu et protegeixi.

Henri

7.

Damasc, 12 de maig de 1994

Benvolgut Henri,

Amb una tristesa infinita t'escric aquesta carta que no llegiràs mai.

El teu enterrament s'ha celebrat avui. Ho hauria donat tot per poder ser present, a l'església d'Alger, amb els qui t'han conegut i estimat. L'ambaixador havia fins i tot autoritzat el meu viatge, però la Zaynab s'ha negat categòricament a deixar-me marxar. El nostre fill necessita un pare, m'ha dit, i saps com en sóc, de sensible, a aquest argument.

Coneixes la Zaynab i el ser caràcter inflexible: quan ha decidit alguna cosa, ni tan sols el diable podria fer-hi res. Jo, en tot cas, no ho he aconseguit. Aleshores t'escric aquesta darrera carta per disculpar-me d'aquesta darrera absència. Perdona'm si no és gaire clara: les llàgrimes no m'enterboleixen pas només la visió.

M'han explicat el detall de la teva mort. Tres joves disfressats de policies que van entrar a la biblioteca plena

d'estudiants, pocs dies abans dels exàmens de batxillerat, i que van anar al teu despatx; la germana Paul-Hélène, que va intentar aturar-los; els trets, finalment. Diuen que vas tenir temps per atansar la mà al teu assassí quan s'acostava a tu, i que, en caure, la vas replegar cap al teu cor, com per desitjar la benvinguda. Això no m'estranya pas de tu. Els

vas acollir com acollies tothom. No anaves pas a canviar els teus costums per ells. No anaves pas a canviar la teva manera de viure, d'estimar, per complaure tres assassins.

El món mira a Algèria amb esbalaïment i horror, i jo ploro en veure el meu país, el nostre país, enfonsar-se en l'infern. Diuen de tu que ets un màrtir i un sant. És veritat. Però el que la majoria de les persones ignoren és que el que fa de tu un sant no és pas la teva mort sinó la teva vida. Has donat la teva vida, és veritat, però no únicament aquest 8 de maig, davant els assassins: fa vint-i-cinc anys de presència a Algèria, vint-i-cinc anys que no has parat de donar-la.

Hi ha una última cosa que jo havia de dir-te. Durant molt de temps he pensat que havies estat per a mi com un pare, com un regal de Déu en substitució del pare que no he tingut mai. Ja t'ho havia dit, em penso. Però m'adono avui que no és pas totalment veritat. Has sigut més que això.

Has sigut el meu germà, i això no és tan corrent. Avui en dia, tothom vol ser pare i imposar als altres -amb el seu afecte- la seva autoritat i el seu poder. Tu no em vas imposar absolutament res; n'has tingut prou amb estimar-me. El món aniria millor si tinguéssim menys pares. El món aniria millor si només tinguéssim germans.

Fraternalment,

Ahmed

VÍDEOS SOBRE EL GERMÀ HENRI VERGÈS

REPRESENTACIÓ “El cinquè Evangeli”

Missatge de l'emissió “*Le Jour du Seigneur*”: una gravació de la representació “El cinquè Evangeli” està disponible ‘on line’, a la pàgina web de la Vidéothèque. L'enllaç següent permet d'accedir-hi:

<https://videotheque.cfrrt.tv/video/le-cinquieme-evangile-correspondance-dhenri-verges-dadrien-candiard/>

També es pot trobar aquesta representació en un catàleg de vídeos:

<https://videotheque.cfrrt.tv/catalogue/martyrs-dalgerie-des-vies-donnees/>

Missatge del Sr. Agnello (realitzador de l'obra): tornarem a donar aquesta representació, del 13 de gener al 23 de juny, cada diumenge, a la capella Notre Dame des Anges a París.

VÍDEO REALITZAT PER LA PROVÍNCIA L'HERMITAGE

La Província L'Hermitage acaba de fer un primer vídeo sobre el Germà Henri Vergès. Feu servir un dels enllaços següents, segons la llengua que vulgueu:

Francès: <https://youtu.be/WWIwVxLS83w>

Català: <https://youtu.be/MYmczWu6gno>

Castellà: <https://youtu.be/JoVDDo-8Cmk>

Un Advent de cinema

Una selecció de quatre pel·lícules que guiaran els espectadors per viure aquest temps de llum i esperança

29 novembre, 2018 - Església de Barcelona

Pocs dies abans de començar el mes de desembre, les cartelleres de cinema ja es vesteixen amb el missatge de Nadal. Amb el primer diumenge comença l'Advent, i per això, des de la secció de Cinema Espiritual es proposa una selecció de pel·lícules per viure aquest període de reflexió. Concretament, el crític de cinema, **Mn. Peio Sánchez**, suggereix quatre pel·lícules, una per cada setmana, que guiarà els espectadors cap al missatge cristià per acompanyar-los així, durant aquest temps d'esperança.

El mayor regalo: Perdó

Per a la primera setmana, destaca la darrera pel·lícula de Juan Manuel Coteló, El mayor regalo. El director aprofita cada una de les seves produccions per evangelitzar, sempre amb un to modern i proper. En aquest cas, la trama presenta un món en què l'odi i la violència estan a l'ordre del dia i on el perdó és més necessari que mai. És per això, que Coteló explica diferents històries reals de reconciliació al voltant del món: França, Espanya, Irlanda, Mèxic, Colòmbia i Rwanda.

Al llarg de la pel·lícula, cada un dels protagonistes explicarà una història diferent que tindrà com a punt de trobada la reconciliació. Hi haurà casos entre amics, parelles, familiars... Entre aquests, destaquen alguns personatges més coneguts com el boxejador francès Tim Guénard o alguns responsables de milers d'assassinats a Colòmbia, penedit pel seu passat. Segons s'ha dit, aquests van contactar amb el director per manifestar-li els seus desitjos de demanar perdó al món sencer.

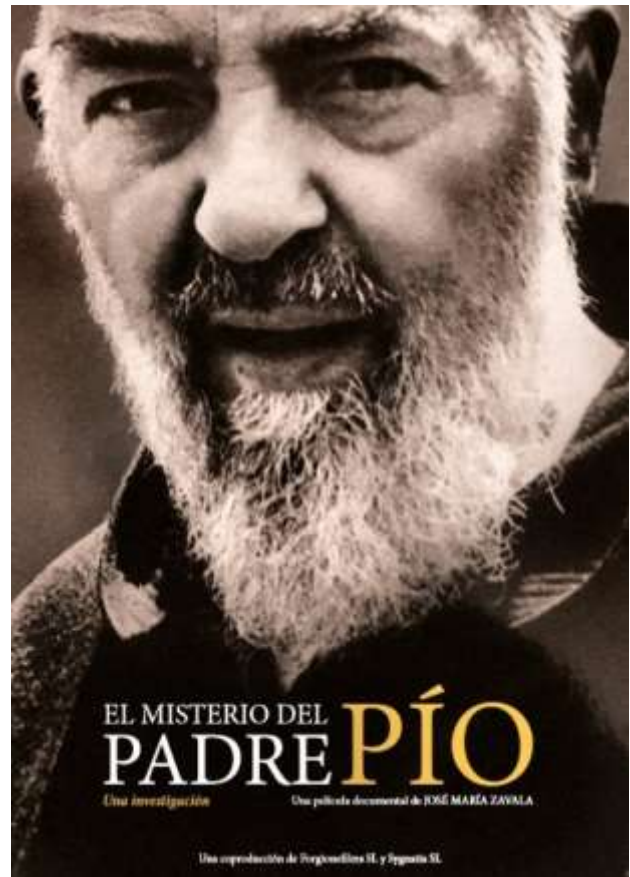

El Misterio del Padre Pio: Esperança

També espanyola, és el títol que es proposa la segona setmana d'Advent, El Misterio del Padre Pio. Aquest documental del director José María Zavala presenta la vida i trajectòria d'un dels més grans sants de la història, canonitzat per Sant Joan Pau II.

Explica la persecució que va patir en clau de thriller, per part d'alguns membres de l'Església. En aquest sentit, utilitza testimonis i documents, alguns mai divulgats. Explica el complot ordit contra el seu protagonista, el qual va tenir els estigmes de Jesucrist a les mans i als peus durant 50 anys.

Segons destaca el crític de cinema espiritual, en aquest cas el documental ens mostra el valor de l'esperança a través d'aquest gran home de l'Església. De fet, "ell convertia les situacions de dolor i dificultat en possibilitats de futur", explica Mn. Sánchez.

El hombre que inventó la Navidad: Fraternitat

La tercera proposta se centra en l'esperit nadalenc des de El hombre que inventó la Navidad. Es tracta d'una producció anglesa, dirigida per Bharat Nalluri sobre Charles Dickens. Concretament, se centra en el moment quan aquest va escriure la famosa

novel·la Conte de Nadal. Tal com explica Mn. Peio, “es mostra com, des de l’òptica de Dickens, el Nadal va anar canviant i transformant la seva vida”, una experiència que va plasmar en la gran obra literària. De la mateixa manera que la novel·la, la pel·lícula està plena d’humanitat i conté una excel·lent col·lecció de valors que la converteixen en una bona eina d’ensenyament. Entre aquests el valor de la fraternitat i els lligams humans, així com la capacitat de rectificar.

El Grinch : Misteri

Finalment, la pel·lícula per als més menuts arriba per la quarta setmana d’Advent amb El Grinch. Es tracta d’una nova adaptació, aquest cop en dibuixos animats del conte original. En aquest cas, la trama mostra el Nadal com una festa envoltada del consumisme i coses banals. Una festa on la il·luminació de les cases i l’exaltació de la gent contrasta amb el caràcter del Grinch. Aquest, un homenot que viu apartat dels ciutadans decideix robar el Nadal. Els encarregats de protegir el Nadal seran els nens i nenes que faran pinya per evitar el propòsit del Grinch.

A través d’aquesta efemèride, els menuts descobriran el significat que té el naixement de Jesús. Seran conscients d’aquest veritable regal enmig de nosaltres i el més significatiu de poder-ho celebrar. En aquest sentit, destaca especialment el valor del misteri. El misteri d’allò que s’amaga darrere el Nadal, i el veritable motiu pel qual és motiu de celebració.

Bioética: de la teoría y la reflexión a su aplicación práctica

Bioética: de la teoría y la reflexión a su aplicación práctica”, nuevo monográfico online y gratuito impulsado por San Juan de Dios

La asistencia sanitaria, sociosanitaria y social, así como la investigación biomédica, generan frecuentes conflictos de valores y dilemas éticos que exigen una reflexión serena y una respuesta ética adecuada. La bioética llegó a Europa de la mano de la Orden Hospitalaria y ahora abrimos a toda la ciudadanía un nuevo [monográfico gratuito y on line](#) donde consultar nuestra labor y avances en un ámbito del que hemos sido pioneros y en el que seguimos apostando intensamente para buscar siempre el bien y el respeto a la dignidad de las personas.

La Orden Hospitalaria de San Juan de Dios considera la bioética como una ciencia imprescindible para poder ejercer el carisma de la Hospitalidad con calidez y calidad en estos tiempos de tan gran diversidad de posturas filosóficas, antropológicas y teológicas, sumada con los grandes avances científicos y tecnológicos. La realidad en la que vivimos, sobre todo en los ámbitos en los que la Orden desarrolla su misión, como son la asistencia sanitaria, sociosanitaria y social, así como la investigación biomédica, son continuos los conflictos de valores y se producen dilemas éticos que exigen reflexión y una respuesta ética adecuada.

Ante este contexto la Orden ha impulsado y continúa impulsando:

- la constitución de **Comités de Ética Asistencial** para el tratamiento de los conflictos éticos que se plantean en los Centros y Servicios asistenciales, así como la de **Comités de Ética de Investigación Clínica (CEIC)**, para que hagan lo propio en el campo de la investigación biomédica.
- la creación de **Comités de Ética en Intervención Social (CEIS)** así como en otros ámbitos, como el de la gestión y el medio ambiente (ecoética).
- el compartir la **experiencia acumulada** y la reflexión mediante Jornadas, Congresos, así como diferentes publicaciones.
- la **aplicación práctica de la ética** en todas las dimensiones de sus centros: humana, organizacional, de gestión y de relación con el entorno.

La bioética llegó a España y, por ende, a Europa de la mano de la Orden Hospitalaria en los años setenta del siglo pasado. El bagaje de experiencias y competencias adquiridas durante estas décadas han sido precursoras de ideas y soluciones que se tienen de referencia hoy día en la toma de decisiones en los campos sanitarios, sociales e investigadores. Ahora abrimos a todos los públicos nuestra experiencia a través de vídeos, artículos en profundidad, entrevistas y testimonios.

Acceso al monográfico: <https://www.ohsjd.es/monografico/bioetica>

El Servicio Jesuita a Migrantes denuncia el laberinto en el que se ven inmersas las personas migrantes en la Frontera Sur

- En el nuevo informe '**Sacar del Laberinto**', SJM denuncia el conjunto de barreras jurídicas y administrativas que atrapan a las personas migrantes, especialmente a los solicitantes de protección internacional o los menores extranjeros no acompañados, en el contexto fronterizo de Melilla.
- Las malas prácticas en materia de devoluciones sumarias, identificación, acceso a la asistencia letrada, interpretación e información, suponen una ausencia de garantías para la protección de los derechos de las personas migrantes.
- La política de cierre y externalización de fronteras en la UE ha impulsado las llegadas por mar, que en el contexto de la frontera desdibujan los límites entre las obligaciones de rescate y los procedimientos de devolución.

Madrid, 29 de noviembre de 2018. El Servicio Jesuita a Migrantes (SJM) ha presentado este jueves su nuevo informe sobre Frontera Sur, que lleva por título '**Sacar del Laberinto**'. Esta publicación analiza el contexto migratorio en la ciudad de Melilla, y reflexiona sobre una serie de prácticas y barreras administrativas que tejen un laberinto en el que las personas migrantes se ven atrapadas, frustrando la regularización de su proyecto migratorio.

SJM es testigo del **sufrimiento físico y psicológico que generan las vallas** y las otras barreras disuasorias a las personas migrantes. Conforme avanzan las políticas europeas para el cierre y la **externalización de las fronteras**, es notorio el aumento de las llegadas por mar en España. Esta realidad no es ajena a Melilla, donde son trasladadas las personas interceptadas en las operaciones policiales en aguas costeras española cercanas a la ciudad autónoma y las que han desembarcado en las Islas Chafarinas. Emerge una nueva casuística en la que las prácticas policiales desdibujan los límites entre las operaciones y obligaciones de rescate y los procedimientos de devolución.

Al igual que sucede en fronteras terrestres, **la falta de transparencia y de garantías suficientes en los procedimientos de devolución constituyen un primer laberinto** en la garantía de los derechos de las personas migrantes. Una asistencia letrada y sanitaria insuficientes, la ausencia de información clara y accesible en materia de protección internacional, o la falta de intérpretes, entre otros elementos, imposibilitan la **identificación y protección de personas vulnerables** (menores, víctimas de la trata, la violencia o la persecución).

La opacidad en los procesos de devolución dificulta la **observación de las devoluciones** en caliente y la aplicación cada vez más frecuente del Acuerdo Bilateral con Marruecos. **El SJM insiste en la derogación de la Disposición Adicional Décima** de la Ley de Extranjería (LO 4/2000) en virtud de la sentencia del TEDH condenando a España por la práctica de devoluciones sumarias, y en la necesidad de tomar **medidas eficaces para que las garantías procedimentales y los derechos no sean papel mojado**.

Entre las situaciones que afectan a las personas **solicitantes de protección internacional** en Melilla, destaca que no pueden acceder en igualdad de condiciones a los derechos que les amparan. Afrontan mayores barreras en el acceso al procedimiento, no acceden a los derechos materiales de acogida reconocidos en la legislación, y no se les permite el traslado a otro lugar donde poder ejercerlos. La jurisprudencia ha señalado recientemente que **limitar la libertad de movimiento** de las personas solicitantes de asilo en Ceuta y Melilla a territorio peninsular **supone una vulneración de sus derechos fundamentales**.

Por otro lado, siguen preocupando seriamente las **deficiencias en los procedimientos de identificación de menores** y las barreras administrativas en el acceso de los menores extranjeros no acompañados a sus derechos. En concreto, en cuanto a la adecuada protección y acceso a documentación, SJM identifica una situación límite en los centros de menores tutelados y trabas administrativas en el proceso de acceso a la documentación de los jóvenes que salen de la tutela administrativa al cumplir la mayoría de edad.

SJM lleva trabajando en Melilla con una **oficina permanente** que fue abierta en junio de 2016, en la que se presta **orientación jurídica** a las personas migrantes usuarias, se realizan trámites con la Administración y se ejerce el litigio estratégico y la observación de DDHH. Desde entonces se han **acompañado más de 800 personas**. Muchas de ellas tienen perfiles de gran vulnerabilidad, como familias separadas, matrimonios mixtos, mujeres víctimas de violencia de género, jóvenes ex-tutelados, menores extranjeros no acompañados, o solicitantes de asilo de perfil LGTBI.

« 91a assemblea de la Unió de Superiors Generals (USG) »

La Unió de Superiors Generals (USG) durant la 91a assemblea anual i general d'aquest òrgan celebrada a Aricci, a Roma, del 21 al 23 de novembre de 2018.

El consell l'encapçala com a nou president el superior general dels jesuïtes, **Arturo Sosa**, i el també nou vicepresident, superior general dels redemptoristes, el pare Michael Brehl.

Membres del consell són:

el superior general dels escolapis, el català **Pere Aguado**,
l'abat general de la Comuna Observança **Mauro Leopori**,
el mestre general dels Canonges Regulars de l'Ordre de la Santa Creu **Laurentius Tarpin**,
el Prior General de l'Orde de Sant Agustí **Alejandro Moral**,
el rector major de la Societat de Sant Francesc de Sales **Ángel Fernández**,
el superior General dels Missioners Combonians del Cor de Jesús **Tesfaye Tadesse Gebresilasie**,
el superior general de la Societat de Sant Vicenç de Paül **Valdir José de Castro**,
el superior general de la Congregació de la Missió i de la Companyia de les Filles de la Caritat **Tomaž Mavrič**,
el superior general dels Germans Maristes **Ernesto Sánchez**
i el pare general dels claretians, **Mathew Vattamatam**.

Servei de Documentació:
« Acoger y anunciar al Dios de las periferias » (II)

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Pepa Torres Pérez	204
Títol	LA VIDA RELIGIOSA ¿Portadora de sueños posibles?	
Font	Jornada de Formació Permanent de l'URC amb data de 17 de novembre de 2018. Segona de les tres conferències que va pronunciar la seva autora, que n'és la font, a Barcelona. Properament, publicarem la tercera i última de les conferències.	
Publicat	6 de desembre de 2018	

« Conflictes? El perdó: l'art de la sanació »

Jornada de Formació Permanent

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquiona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

La Unió de Religiosos de Catalunya us anuncia la propera jornada de formació permanent de l'URC-CEVRE. Atès que creiem que la conferència pot ser del vostre interès, ens plau fer-vos arribar aquesta informació.

« Conflictes? El perdó: l'art de la sanació »

En un món necessitat de guarició, de relacions harmòniques i fluides proposem endinsar-nos en el perdó, com a mitjà de sanació personal i col·lectiva, per tal de poder desenvolupar-nos des de dins i créixer.

Al voltant d'unes reflexions teòriques i de la mà de la psicologia desemascararem falses concepcions del perdó, aprofundirem les 10 fases del procés i realitzarem alguna dinàmica per tal d'endinsar-nos i desenvolupar, en el propi interior, el procés del perdó..

a càrrec de

Maite Valls Martí

Maite Valls Martí és religiosa de Jesús-Maria. Psicòloga, Psicoterapeuta i Mestra. Màster en Psicologia clínica i Psicoteràpia per la Universitat Ramon Llull. Especialista universitari en organització i pràctica de l'educació (Especialista d'orientació educativa) a la Universitat Pontifícia Comillas de Madrid.

Professora del postgrau d'Acompanyament Espiritual i del Màster d'Espiritualitat Transcultural de la Fundació Vidal i Barraquer. Professora de Teologia Espiritual de l'ISCREB. Professora de la URC formació inicial. Membre del Patronat de la Fundació Vidal i Barraquer. Membre de la AIEMPR (Associació Internacional d'Estudis Mèdics, Psicològics i Religiosos)

Participa en: Grup de recerca Psicologia, espiritualitat i religions: Psicopatologia i Salut Mental, de la Fundació Vidal i Barraquer; Seminari d'Aprofundiment en Psicologia, Neurociència i Espiritualitat de la Fundació Vidal i Barraquer; Seminari en el CETR. Participa en un grup on es comparteix l'experiència espiritual des de diferents tradicions religioses. Viu en una comunitat en dos seus que és centre d'acollida per a nens i nenes de 4 a 18 anys. I la comunitat col·labora en la Xarxa d'Hospitalitat de Migra Studium. Combina les teràpies psicològiques, amb l'acompanyament espiritual, la docència i la formació psicològica i espiritual a través de seminaris i tallers. Acompanya i imparteix Exercicis Espirituals de Sant Ignasi.

Data: 9 de febrer de 2019, dissabte. Hora: 9.45-13.30

Lloc: Salesianes - Col·legi Santa Dorotea (Passeig Sant Joan Bosco, 24 - Barcelona).

Pas 1 - Inscripcions: UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA. Correu electrònic: urc.info@gmail.com

Tot indicant el nom i cognoms de la persones o persones participants i la institució a la que pertanyen.

Pas 2 - Pagament 10 €: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

IBAN: ES 37 2100 3040 0622 0034 0826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres MV**

**Actes, activitats, cursos, seminaris, informacions,
conferències, exercicis, presentacions...**

PURESA DE MARIA: DUES PROFESSIONS TEMPORALS

La celebració serà en la capella del noviciado, el dia 8 de diciembre a las 17h

Direcció:

Colegio Pureza de María

Carrer Mercé Vilaret, 21. Sant Cugat del Vallès.

CURSOS I ACTIVITATS AL MONESTIR DE SANT BENET DE MONTSERRAT

- PREGÀRIA, MISERICORDIA I ESPIRITUALITAT
Gna. Conxita Gómez, OSB
Data: 06/12/18
- PREGANT AMB ELS SALMS
Gna. M. Regina Goberna, OSB
Data: 15/12/18
- L'AVENTURA DE CONÈIXER JESÚS
Gna. M. Regina Goberna, OSB
Data: 22/12/18

Per a més informació: activitats@monestirsantbenetmontserrat.com

Papa Francesc. La força de la vocació

La vida consagrada avui.

Una conversa amb Fernando Prado

Editorial Claret 2018

“Hi ha molts capellans, religiosos i religioses que no saben escoltar. I em pregunto: si no saps escoltar al teu germà o germana que tens a prop, com escoltaràs Déu, a qui no tens directament al davant?”

Les persones consagrades hem d'aprendre l'art del diàleg i del discerniment comú. Ens convé practicar un “apostolat de l'escolta”. Saber escoltar és fonamental”

Francesc

Advent, temps d'esperança i de nous començaments.

L'Advent anuncia un gran regal: JESÚS, nascut a Betlem.

Ens prepara per la celebració d'aquesta gran notícia: DÉU s'ha fet un de nosaltres en Jesús Crist. Déu assumeix la nostra humanitat. Planta la seva tenda enmig nostre. Acampa entre nosaltres. Aquest és el gran misteri que celebrem al Nadal. Que no se'ns escapi de les mans.

Una manera de viure l'Advent és llegir, meditar, pregar la PARAULA DE DÉU. Que la Paraula guanyi el nostre cor, renovi la nostra vida i ens apropi a servir als pobres. Tant de bo que la Paraula escuti els pensaments del nostre cor (Hb 4,12). Fem de la Paraula pregària contemplativa i cor de la nostra activitat.

Advent, temps d'esperança i nous començaments per acollir als pobres, ajudar als altres, ser més compassius i misericordiosos, crear un ambient de pau, escolta i diàleg en les nostres relacions humanes: família, treball, amics. Sí, fent-nos una mica més humans.

A l'Advent recordem una persona important: MARIA. La dona que va fer possible que tot això es fes realitat. Maria, peregrina en la fe, pel seu SÍ incondicional es converteix en matriu de noves relacions: la de Déu amb la humanitat, la de l'home amb la dona, la del fill amb la mare, la del pobre amb el ric, ...

“Maria de l'Evangeli vivent, deu d'alegria per als petits, prega per nosaltres” (Papa Francesc).

N.B. Existeix un altre comentari similar en castellà d'un altre autor.

AJUDA PER LA CONTEMPLACIÓ DE LA PARAULA:

JOSEP ROCA, Lectio Divina Advent-Nadal 2018-2019 Ed. Claret 2018.

N.B. Existeix un altre comentari similar en castellà d'un altre autor.

Fragmenta publica un ensayo sobre Teresa de Ávila y el diálogo interreligioso

Colección: Fragmentos

Volumen: 48

Núm. de páginas: 122

Primera edición: octubre de 2018

ISBN: 978-84-15518-93-8

Encuadernación: Rústica, 11 x 18 cm

Cómo santa Teresa me acompañó al sufismo es el título de esta sugerente obra en que Mardía Herrero, haciendo uso de una prosa concisa, exuberante y transparente al mismo tiempo, cuenta la historia de cómo la lectura de Teresa de Jesús la llevó de la mano hasta el maestro sufí Mawlana Sheij Nazim. El miércoles 5 de diciembre se pone a la venta.

«Nada te turbe, / nada te espante, / todo se pasa, / Dios no se muda; / la paciencia / todo lo alcanza; / quien a Dios tiene / nada le falta: / Sólo Dios basta». El 15 de abril de 2015, Viernes Santo, después de una visita al Parc Güell y del encuentro con una hermana carmelita que hacía años que no veía, Mardía Herrero vio pasar una procesión que cantaba el Nada te turbe, uno de los más bellos poemas de la gran mística Teresa de Ávila.

En aquellas fechas sitúa Mardía Herrero el punto de partida de este ensayo. Se celebraba entonces el quinto centenario del nacimiento de Teresa. Los homenajes a su figura eran constantes y, tal y como cuenta Herrero, «al recordarla la hacíamos presente; la subíamos en el pedestal y a la vez la bajábamos; la admirábamos como si estuviera lejos y a la vez la dejábamos entrar en nuestra casa». Durante los meses siguientes, entre primavera y otoño de aquel año, surgieron las páginas de esta obra, «escritas con el corazón. Sintiendo muy de cerca a Teresa».

Cómo santa Teresa me acompañó al sufismo cuenta, además, con el prólogo de Pablo d'Ors, quien considera que este es «un libro para releer y degustar, para cerrarlo y ensoñar un poco, para volver a abrirlo y acariciar alguna frase porque acuña una verdad. Yo veo amor en este libro. Veo un amor que despierta el mío: mis ganas de ser bueno, mis ganas de escribir, de abrirme, de abrazar al otro, de comulgar».

Mardía Herrero (Madrid, 1981), escritora y profesora, es doctora en literatura, máster en ciencias de las religiones y licenciada en historia (Premio Extraordinario Fin de Carrera) y en filología hispánica. Ha publicado 39 semanas y media. Un embarazo sufí (Mandala, 2016) y El paraíso de los escritores ebrios (Amargord, 2007). Es articulista en la revista del Instituto Cervantes Rinconete. Participa en conferencias y encuentros para hablar de sufismo, mística cristiana, teorías del imaginario y maternidad sagrada. Ha dado clases de literatura en la Universidad Complutense de Madrid y actualmente es profesora de secundaria. Ha abierto recientemente un canal de Youtube junto a su marido Rafa Millán, con quien publica cada semana vídeos sobre espiritualidad, psicología, sufismo y educación. Cómo santa Teresa me acompañó al sufismo, el volumen 48 de la colección Fragmentos, es la primera obra de Mardía Herrero publicada por Fragmenta Editorial.

ACIDH, AFEV, Associació invia i Iniciatives Solidàries: escape room solidari

Benvolguts/benvolgudes,
Un any més, tornen les Superheroi(ne)s BCN. Com sabeu, es tracta d'una aliança de 4 associacions (ACIDH, AFEV, Associació invia i Iniciatives Solidàries) que vol sumar esforços per posar de relleu la gran tasca, sovint invisible, que realitzem diàriament moltes entitats socials del país per acompanyar col·lectius discriminats, invisibilitzats i exclosos socialment.

Enguany, la festa anual canvia una mica de registre i es transforma en un escape room solidari que se celebrarà el **16 de desembre** a partir de les **11.00h al teatre de l'acidH**. Allà les persones que hi assisteixin podran

gaudir d'actuacions musicals i participar en un joc que reforçarà els valors que ens defineixen, com la solidaritat o el treball en equip.

És molt important que el pròxim 16 de desembre hi siguem tots i totes. La festa és també un moment de celebració col·lectiva, de reconeixement del treball que professionals, voluntaris i voluntàries i usuaris i usuàries fem diàriament per visibilitzar el col·lectiu de persones amb IL. Per això us demanem que us ho apunteu a l'agenda i feu el possible per assistir-hi.

IMPORTANT: PER JUGAR ÉS IMPRESCINDIBLE FER LA INSCRIPCIÓ PRÈVIA GRATUITA al web <http://www.superheroisbcn.cat/>

Moltes gràcies per avançar pel vostre compromís!

CURSOS I ACTIVITATS AL MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

Recés d'Advent

*Que es faci en mi
amb la gna. Catalina Terrats*

dissabte 15 de desembre
de les 10 del matí
a les 5 de la tarda

Concert de gospel

The Wheels Gospel Choir

diumenge 16 de desembre
a les 6 de la tarda

CURSOS I ACTIVITATS AL MONESTIR DE SANT BENET DE MONTSERRAT

- PREGÀRIA, MISERICORDIA I ESPIRITUALITAT
Gna.Conxita Gómez, OSB
Data: 06/12/18
- PREGANT AMB ELS SALMS
Gna.M.Regina Goberna, OSB
Data: 15/12/18
- L'AVENTURA DE CONÈIXER JESÚS
Gna.M.Regina Goberna, OSB
Data: 22/12/18

Monestir de la Immaculada Concepció de les Carmelites Descalces de Mataró

Solemnitat de la Immaculada Concepció (Titular del Monestir)

Divendres 7 de desembre

18,45 primeres Vespres
21,15 Ofici de Lectura i Vetlla

Dissabte 8 de desembre

7,30 Laudes
10,00 Eucaristia
18,45 Vespres

Monestir de la Immaculada Concepció de les Carmelites Descalces de Mataró

Avda. Torner, 63
08304 Mataró (Barcelona)
Telèfon: 93 757 93 73
Email: carmel.mataro@ciornet.com

Hi sou convidats!

Cutmetratge "La Cartoixa de Santa Maria de Montalegre

Enllaç: <https://www.youtube.com/embed/qP7L5lixL5k>

FECC INFORMA núm. 706 Data: 3.12.2018

La negociació col·lectiva, un moment crucial per al sector

Com ja sabeu, el conveni col·lectiu d'aplicació en el sector (X Conveni col·lectiu autonòmic de l'ensenyament privat de Catalunya sostingut totalment o parcialment amb fons públics) ha estat denunciat per les organitzacions sindicals signants.

Una de les seves matèries essencials és la regulació del premi de fidelitat. El Departament d'Ensenyament va deixar d'abonar el premi de fidelitat, o permanència, primer a través de l'Acord de Govern GOV/26/2012, de 10 d'abril (DOGC de 13 d'abril de 2012). Després, excloent-lo de la Llei de Pressupostos Generals de la Generalitat de Catalunya, des de l'any 2014, on explícitament el deixa fora del mòdul de concert, recollint que aquestes despeses no van a càrrec del pressupost de la Generalitat.

Davant d'aquesta situació, les parts signants del X Conveni varen poder pactar una clàusula d'inaplicació de l'abonament d'aquest premi, però no per a la seva meritació, que continua activa. Es produeix la situació que les escoles segueixen sent responsables enfront els seus treballadors del pagament d'aquest complement salarial en les mateixes condicions jurídiques d'aplicació fins a la publicació de l'Acord del Govern de la Generalitat de 10 d'abril de 2012 o de la decisió legal de deixar d'integrar-lo en els mòduls del concert, sense perjudici dels efectes derivats de l'esmentada disposició transitòria convencional.

Les successives pròrrogues del conveni han pogut representar un cert respir, però no són la solució. La greu situació del sector, fonamentada en l'incompliment sistemàtic que fa

l'Administració del just i equitatiu finançament de la plaça escolar, accentuada per les crisis demogràfica i econòmica, deixen les escoles en unes situacions molt compromeses. Haver d'executar la responsabilitat envers aquest premi agreuja encara més la crisi. I anar mantenint la suspensió és una espasa de Dàmocles que sempre penjarà amenaçadorament sobre els nostres caps, perquè el pes de la meritació del dret que no es deté, tard o d'hora fracturarà la crin que subjecta el sabre.

El sector necessita un acord, que ha d'orientar-se cap a l'extinció d'aquest dret. Cal un pacte que alliberi els centres d'aquesta responsabilitat. Els compromisos de pagament als quals ens veiem conduïts representen xifres colossals. Però si no aturem aquesta meritació, cada dia que passa el volum dels imports creix de manera gegantina i la sagina serà cada cop més desmesurada.

Organitzacions sindicals i entitats representatives de les titularitats han de fer tots els esforços necessaris per aturar aquest dessagnament. No són fàcils. En absolut. Que els treballadors renunciïn a un dret que tenen consolidat i reconegut no és una decisió gens fàcil. Mantenir aquest dret per part dels centres constitueix un compromís econòmic inassolible. Trobar el punt d'encontre no és tasca simple i, de ben segur, tampoc satisfactòria per a cap de les parts. Amb tot, pensem que un escenari de consens, de ponderat acord, sempre és millor que un de confrontament i de conflictivitat, sigui de baixa o d'elevada intensitat.

El quadre que es pot dibuixar a partir del proper mes de gener pot arribar a ser summament delicat i compromès per als treballadors i les escoles. Estem convençuts que cal un exercici de responsabilitat i de generositat per part de tots que ajudi a concloure aquesta qüestió de la manera més raonable possible ateses les circumstàncies, i amb una actitud de bona fe que mereixem i exigim totes les parts.

I l'Administració? Perquè sense ser part del conveni, el condiciona poderosament. No podem oblidar que els seus límits d'actuació venen condicionats pel contingut dels pressupostos. Li hem demanat insistentment que contribueixi a solucionar el problema, hem apel·lat al sentit de responsabilitat i de necessària col·laboració sobre una matèria que havia estat pacíficament acceptada i assumida. La resposta ha estat contundent. No volen sentir a parlar mai més d'aquest tema. Mai més és un adverbí massa contundent, excessivament fulminant, no pensem? Allò més raonable és pensar que en continuaran sentint a parlar. De ben segur.

TV3 SIGNES DELS TEMPS: ACOMPANYAR EL DOL

Diumenge 9 de desembre del 2018

La mort d'una persona propera sempre ens deixa fora de joc. Sigui per malaltia o per accident quan algú marxa toca fer molta feina. Així ho reivindiquen des de la Fundació Acompanya-Ca n'Eva que es dediquen a acompanyar les persones en els seus processos de dol. "Signes dels temps" entrevista Miquel Mora i Xavier Muñoz, fundador i director de la Fundació Acompanya-Ca n'Eva. La conversa s'ha gravat a la seu de la fundació a Matadepera.

Horari d'emissió:

TV3, diumenge, a les 10.30

www.tv3.cat/signesdelstemp
www.facebook.com/signesdelstemp
www.twitter.com/signesdelstemp

Calendari URC - CEVRE | Curs 2018 - 2019

			DESEMBRE
6	dj	Festa Constitució	
8	ds	Festa Immaculada	
10	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
15	ds	CEVRE: recés de Nadal a Sant Cugat	
17	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
25	dm	Nadal	
26	dc	Sant Esteve	

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC	sec.urc@confer.es
	Director del CEVRE	sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Dilluns a divendres: 09.30 – 13.30	
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@URC_Catalunya
Telèfon	933 024 367	

UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 Secretari general:
sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com <http://www.urc.cat>